

15 GCS-RBK 002

Uitspraak no. 9 van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars inzake een geschil over de Regeling Buitengerechtelijke Kosten - Letsel

Partijen

Partij A

en

Partij B

Partij A en partij B zijn allebei deelnemer aan het Convenant inzake regeling buitengerechtelijke kosten letsel (verder te noemen "CBK-L") en hebben ter verkrijging van een bindend advies over een geschil over deze regeling een beroep gedaan op de Geschillencommissie Schadeverzekeraars (verder te noemen "GCS"), overeenkomstig artikel 1 van haar reglement op grond waarvan de commissie dit geschil in behandeling neemt.

Feitelijke gegevens

In 2002 is partij X betrokken geweest bij een ongeval. Voor de schaderegeling doet zij een beroep op de bij partij A lopende rechtsbijstandverzekering. Partij A schakelt partij Z in voor de verdere behandeling. In 2014 wordt de persoonlijke schade afgewikkeld. In de vaststellingsovereenkomst wordt overeengekomen dat de kosten van belangenbehartiging geen deel uitmaken van de overeenkomst en dat deze later tussen partijen zullen worden afgewikkeld.

Het geschil

Partijen hebben een geschil over de vergoeding van buitengerechtelijke kosten (verder te noemen "BGK"). Partij B weigert iedere vergoeding van deze BGK.

Partij Z vordert, namens partij A, van partij B een vergoeding voor de BGK conform het CBK-L. Het convenant vindt naar zijn oordeel toepassing omdat tussen partij A en partij B na 31 december 2012 een minnelijke regeling is bereikt over de vergoeding van de schade. Partij Z stelt daarnaast dat partij B voorbij gaat aan de toezegging bij het tot stand komen van de schaderegeling dat de BGK separaat geregeld zullen worden. Partij Z is van mening dat partij B gehouden is om de buitengerechtelijke kosten van rechtsbijstand ten behoeve van partij A te voldoen.

Partij B meent dat partij A geen aanspraak meer kan maken op BGK. Zij stelt daartoe, voor zover thans nog relevant, dat partij Z nimmer duidelijk heeft gemaakt op te treden namens partij A. Zij is ervan uitgegaan dat partij Z de belangen van partij X behartigde. Op het moment dat partij A partij Z inschakelde subrogeerde partij A. Als partij Z de belangen van partij A behartigde, had de verjaring gestuit moeten worden. Tevens is partij Z een derde in de zin van artikel 4.2 van het huidige convenant. Daarmee is het geen tabelzaak meer, maar een zaak conform artikel 6:96 BW. En daarom kunnen de BGK niet meer conform de tabel ná het regelen van de zaak worden afgerekend, maar dient ex 6:96 BW te worden afgerekend. De kosten zijn niet onder 3.2 van het convenant te plaatsen en zijn dus meteen na het maken declarabel. Nu niets is gedeclareerd en er niet is gestuit, is de vordering goeddeels verjaard.

Overwegingen van de commissie

De vraag die de commissie moet beantwoorden is of partij Z namens partij A aanspraak kan maken op de BGK op grond van het CBK-L.

Partij B stelt dat er sprake is van overdracht van belangenbehartiging door partij A aan partij Z in de zin van artikel 4.2 van het convenant. De commissie stelt vast dat er geen sprake is van overdracht van belangenbehartiging als bedoeld in artikel 4.2. Uit de stukken uit het dossier, blijkt de commissie dat partij Z herhaaldelijk heeft aangegeven dat hij optreedt in opdracht van partij A. In artikel 5a in de regeling BGK-L 2001 is opgenomen dat de rechtsbijstandverzekeraar of de door hem ingeschakelde derde verplicht is, wanneer de zaak aan een derde wordt uitbesteed, bekend te maken dat er een rechtsbijstandverzekering in het geding is. Deze derde zal declareren bij zijn opdrachtgever. Partij Z heeft, zo blijkt uit de stukken, aan deze verplichting voldaan. De stelling van partij B dat partij A de belangenbehartiging aan partij Z heeft overgedragen wordt daarom niet door de feiten ondersteund. Volledigheidshalve wijst de commissie ook op uitspraak 7 van deze commissie waarin van een soortgelijke gedachtegang is uitgegaan voor overdracht van een belangenbehartiger en toepassing van het CBK-L.

Partij B stelt tevens dat er door partij A geen volmacht is verstrekt waaruit blijkt dat zij de belangen van haar verzekerde laat behartigen door partij Z. De commissie is van mening dat het toesturen van een volmacht niet vereist is nu duidelijk uit de correspondentie blijkt dat partij Z in opdracht van partij A handelt. Dat hoeft dan ook niet nog eens bevestigd te worden met een volmacht. Het had naar de mening van de commissie op de weg van partij B gelegen om bewijs van de volmacht te vragen indien zij reden had aan die volmacht te twijfelen, zulks mede in het licht van de hiervoor reeds gememoreerde correspondentie uit 2004 waaruit de opdracht van partij A aan partij Z blijkt. Een dergelijke eis zou ook geen recht doen aan het doel van het convenant, te weten discussies op dossierniveau tussen verzekeraars over (de hoogte van) de BGK overbodig te maken.

De commissie is daarom van oordeel dat geen sprake is van overdracht aan een opvolgende belangenbehartiger in de zin van art. 4.2 van het convenant. Het convenant is in deze van toepassing. Artikel 3.1 van het convenant stelt dat er geen sprake kan zijn van tussentijds declareren door de rechtsbijstandverzekeraar. Alle kosten kunnen pas gedeclareerd worden als de zaak geregeld is. Hieruit volgt dat er geen beroep gedaan kan worden op eventuele verjaring van de BGK-vordering. Hierbij maakt het niet uit of de kosten afgewikkeld worden conform de tabel of conform artikel 6:96 BW. Ook bij een afwikkeling conform artikel 6:96 BW treedt geen tussentijdse verjaring op. De commissie overweegt in dit verband, dat de verwijzing naar art. 6:96 BW slechts ziet op de berekeningswijze van de BGK. Niet bedoeld is daarmee ook andere aspecten, zoals het vraagstuk van verjaring, van toepassing te laten zijn.

Een uitleg van het convenant zoals bepleit door partij B zou tot de onlogische conclusie leiden dat pas na het bereiken van een eindregeling vastgesteld kan worden of tussentijds had moeten worden gedeclareerd. Als de redenering van partij B gevolgd wordt, zou dat betekenen dat een rechtsbijstandverzekeraar in elk dossier altijd tussentijds stuitingsbrieven moet versturen als bij aanvang van de schadeafwikkeling niet duidelijk is of de schade meer, dan wel minder zal bedragen dan € 250.000,-. Dat staat haaks op het doel van het convenant: het faciliteren van een praktische regeling voor de afwikkeling van BGK-vorderingen.

Conclusie

De commissie stelt vast dat het CBK-L in deze van toepassing is en dat van verjaring van de vordering geen sprake is. Partij A, bij monde van partij Z, maakt terecht aanspraak op BGK. In de stukken wordt geen concreet bedrag genoemd. De commissie doet geen uitspraak over de hoogte van de te vergoeden BGK maar slechts over de verschuldigdheid daarvan. De reeds aangeboden vergoeding door partij B voor extra administratieve kosten voor het reproduceren

van het bij partij B verloren gegane dossier valt buiten de BGK en dient separaat aan partij A vergoed te worden.

Bindend advies

De commissie geeft als bindend advies dat het CBK-L van toepassing is en dat de hoogte van de buitengerechtelijke kosten van partij A vastgesteld dienen te worden conform het convenant.

Aldus is beslist op 23 november 2015 door mr. F.J. Blees, mr. H.G.H. Jansen en mr. G. Klink, leden van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars, in tegenwoordigheid van mr. M. Beugel, secretaris.

mr. F.J. Blees
voorzitter

mr. M. Beugel
secretaris